
OBYČEJNOSTI

**Drobné příběhy ze života
vyslechnuté, prožité
i dotvořené**

Jana Vargová

OBYČEJNOSTI

Jana Vargová

Drobné příběhy ze života vyslechnuté, prožité i dotvořené.

OBYČEJNOSTI

Jana Vargová

Text © 2017, Jana Vargová

Grafická úprava a sazba © 2017, Lukáš Vik

Obálka © 2017, Jana Vargová

1. vydání © 2018, [Lukáš Vik - E-knihy hned](#)

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-201-8 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-202-5 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-203-2 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Poděkování kolegovi M.H. za technickou pomoc.

Příspěvky pravidelně – nepravidelně na:

<http://www.obycejne-dny.estranky.cz/>

Prosinec 2017

Úvod

Člověk chodí světem, někdy poslouchá, i když nechce, prožívá různé situace, některé příhody rozvíjí, upraví, občas něco napíše. Pak si vše přečte a řekne si – no, když už jsem se dostala tak daleko, proč nehodit všechno do jedné desky?

A tak vznikly následující příběhy, někdy inspirované vlastními zážitky, s pozměněnými jmény. Možná se někdo v textu pozná. Záměrem nebylo někoho urazit, zesměšnit. Ne vždy se jedná o osoby, které příhodu prožily, většina situací je upravena tu více, tu méně. I když je vše napsáno v ich-formě, všechno jsem nezažila na vlastní kůži, ale snažila jsem se o trochu, někdy i humorného, nadhledu v obyčejných dnech našich neobyčejných životů.

Toto (literární) dílo věnuji (seřazeno podle abecedy, aby se „nehádali“):

Elišce

Martě

Oldovi

Nová módní kreace

Seděla jsem v kavárně s několika přáteli a čekala na posledního člena naší společnosti. Opozdil se o patnáct minut a přišel ve chvíli, kdy jsme si všichni pochutnávali na kávě a dortech. Byli jsme v příjemné náladě, zrovna jsme prožívali pohodový čas, a tak nás rozesmála každá maličkost. Každou chvíli někdo podotkl něco k tématu a my se smáli, až jsme začali budít pozornost lidí u vedlejších stolů.

Ivan, suverén se silnou sebedůvěrou, sebevědomý a jak sám o sobě tvrdí, se vším si dovede poradit, si také objednal kávu. Přinesli ji se dvěma mlíčky v malých kapslích. A ty občas nejdou dobře otevřít. Nejdříve musíte najít přečuhující kousek vrchní části obalu, uvolnit a pomalu odtrhnout od plastové nádoby. Ivan, zaujatý našimi plky, tuto činnost prováděl automaticky a zřejmě nehtem zaryl hlouběji, než bylo potřeba. Několika kapkami si postříkal rukáv tmavého svetru. Jak jsme byli v ráži, tak jsme se všichni škodolibě smáli, padala slova jako trdlo, nemehlo, umělec, šikovní jako hrom do police.

K Ivanově cti nutno dodat, že situaci vzal s klidem s tím, že se to někdy stává. Nestačili jsme se

uklidnit, když Ivan otevřel druhou kapsli. Doslova se mlékem ohodil. Ze svetru „vyrobil“ puntíkatou kreaci a my nechápali, kde se v tak malé nádobě vzalo tolik tekutiny. Řehtali jsme se na celou kavárnu, Ivan nevěřícíně zíral na svůj pobryndaný svetr a začal kapky utírat. „Budeš to muset vyprat. Protože když to jen zapatláš, budeš smrdět,“ upozornil Ivana jeden z nás. „Snad víš, jak je cítit zkažené mléko.“ A v tomto duchu naše konverzace pokračovala. Hlučně, vesele, ironicky. Korunu všemu dala servírka pozorující naši hlasitou zábavu. Při odchodu oslovila Ivana: „Pane, mohu se vás na něco zeptat? Kde jste koupil ten hezký puntíkatý svetr?“

Císař je nahý!

Nevím, čím to je, ale cestování městskou hromadnou dopravou v létě, v Česku negativně působí na můj čich. Na rozdíl od jiných měst v zahraničí. Večerní metro v Paříži praská ve švech. V Barceloně odpoledne nemáte kam šlápnout, jak je vlak v metru narvaný. Totéž v Římě, kde mají jen tři linky, a protože doprava po povrchu je pouze pro silné nervy, kdekdo využívá podzemí k přesunu z bodu A do bodu B. Nikde necítíte několikadenní pot, nikde necítíte, že si cestující nevyměnil tričko několik dní.

U nás doma každý den v šest hodin ráno nasednete do autobusu a přemýšlíte, jak je možné, že paní na vedlejší sedačce už teď zapáchá. Nechcete ani domyslet, jaký odér bude vydávat po celodenní práci. Na košili mladíka stojícího vedle vás vidíte, že prací prášek je pro ni zřejmě nedostatkové zboží. Spolucestující krčí nosy, předstírají rýmu a hodně dlouho si kapesníkem zakrývají větší část obličeje. Nikdo se neodvážá zapáchajícího jedince upozornit, že existují deodoranty, antiperspiranty, toaletní vody, ale hlavně mýdlo. Říkáte si, kdo bude ten, jenž vzkřikne: císař je nahý!, a odhalí myšlenky ostatních. Já to zažila. Na cestě z práce jedno

srpnové odpoledne. Už při nástupu do tramvaje jsem dostala čichovou facku. Zrak potvrzoval nosu jeho vjem: propocené blůzy, mapy potu v podpaží. A mezi tím maminka s asi tříletým klukem. „Mami, tamta paní strašně smrdí,“ vykřiklo dítě na plnou tramvaj. Komická byla reakce kolemstojících. Usmáli se, jedna paní chlapce pohládila. Maminka se k synkovi sklonila a něco mu špitála do ucha. S objektem kritiky to ani nehnulo. A já, bez ohledu na tento zážitek, se těším na drogistické statistiky dokazující, že spotřeba deodorantů v České republice stoupá raketovou rychlostí.

Trefná odpověď

Jela jsem vlakem do Brna. V kupé jsme seděli čtyři: mladí manželé, milá paní středního věku a já. Seděla jsem blízko dveří, hlavu opřenou o opěradlo a se zavřenýma očima jsem odpočívala. Muž z manželského páru po odchodu průvodčí začal manželku peskovat. „Proč jsi neměla připravený lístky? Průvodčí musela čekat. Kdybysem je měl u sebe já, mohlo to bejt rychlejší.“ Žena tiše seděla. A on pokračoval: „Copak nikdy nepochopíš, že máš předvídat? Jako včera. Kdybys přečetla vinětu, viděla bys, že to mlíko se blíží k datu, kdy bude prošlý. A když jsem se díval včera na televizi, nevěděla jsi skoro žádnou odpověď na otázky.“

Žena jen tiše hlesla, že ji vlastně nikdy pořádně nepustí ke slovu. V podobném duchu se nesl jejich rozhovor, či spíše monolog. Občas jsem zaregistrovala nechápavý pohled paní sedící proti mně. Svrběl mi jazyk, ale věděla jsem, že se do mladých nemám plést. V duchu jsem smolila odpovědi, kterými bych náfuku usadila. Udělala to za mě mladá manželka, která na dotaz svého nespokojeného a sebevědomého muže, zda by chtěla mít tak vysoké IQ jako on, odpověděla: „A proč bych měla chtít nižší IQ, než mám teď?“

Pes a zajíc

Nejde o bajku. Zvířata zde nemají lidské vlastnosti. Zde se zvíře chová jako zvíře. Ranní procházka, vlastně venčení psa, v sobě zpočátku nenesla žádné prvky abnormality. Dalo by se říci, že se jednalo o pravidelný rituál. Čmouch sem, čmouch tam, bezvětrí, listopadová teplota nad nulou, liduprázdná ulice. Pes jde naučenou trasou. Já sleduji okolí, zda se k nám nežene nějaký jiný pes (co kdyby) a zároveň sleduji svého čtyřnohého miláčka. Sotva zrak odvrátím, abych se na křižovatce podívala doprava a doleva, pes trhne vodítkem a já ztuhnu. V tlamě drží nějakou mršinu vypadající ve tmě jako přejetý ježek. Napadne mě, že psu nevadí bodliny? Na každé straně mordy se pohupují zbytky toho, co nedávno bylo živým zvířetem. Nesmrdí, říkám si, tak to tam nemůže ležet dlouho. Na povel „pusť!“ náš pes nereaguje. Ještě tak u páníčka, na jehož hluboký, silný a zvučný hlas je zvyklý, a poslechne. Ale můj opakovaný příkaz nepomáhá. Právě pro podobné chvíle s sebou nosím mobil. Daleko od domu jsem nedošla; zavolám manželovi, vysvětlím situaci, on na sebe hodí kalhoty a přiběhne na pomoc. Jenže právě dnes jsem mobil nechala ležet na nočním stolku.

Tak se otočím na podpatku, táhnu za sebou psa, kterému z tlamy vlají zbytky zvířete, a spěchám domů. Manžel nevěří vlastním očím, zírá na svého miláčka, který na povel pušť v jakékoliv zvukové podobě, nereaguje.

Má křeč, zhodnotí manžel. Dojde si pro gumové rukavice a klacík, kterým chce psí tlamu otevřít. Pes vrčí, ježí se mu srst, já držím obojek, manžel se snaží vsunout klacík do tlamy. Nejde to. Manžel odběhne a já konstatuji, že pes křeč v mordě nemá. Má, volá manžel. Nemá, kontruji, a dodávám, že pes začal kousat kosti. Pereme se všichni tři, pes kouše a snaží se spolknout co největší sousto. Brr, otřepu se. Ale pro psa je to lahůdka. Pevně držím obojek, zvedám psí hlavu a čekám na moment, kdy si bude chtít úlovek posunout. Jakmile pes povolí čelisti, okamžitě trhnu vodítkem, mršina spadne na připravené noviny a slavíme vítězství. Tlama je prázdná, pár soust pes stačil spolknout, mrtvolka leží na novinách a manžel s klidnou tváří prohodí: je to malý zajíček. Zabalím zbytky mrtvého zajíčka do novin, náš spokojený pes se tváří, že se nic nestalo, vrtí ocasem a žene se k výtahu na své ranní venčení.

Kolik řečí znáš ...

...tolikrát jsi člověkem To se říká. Téměř sedesátiletý kamarád Jiří se domluví jen česky, zato peprně. Za každým třetím slovem říká „vole“. Zřejmě prostudoval stádia duševních onemocnění, protože kdekoho nazývá deb..., kre..., imbe.... . Pro dámská a pánská přirození má nepřeborné množství výrazů. Jestliže my řekneme, že něco nestojí za nic, Jiří použije hrubší vyjádření. Pošlete někdy někoho do háje? Jiří posílá lidi jinam.

Jirko, mluvíš jako dlaždič, a to je ještě urážím, neumíš se krotit? Toto a podobná upozornění od nás slýchá dnes a denně. A to možná dlaždiče urážíme. Pravda, v obchodech se trochu ovládá, ale mezi známými jede naplno. Je mu jedno, zda má posluchače, nebo posluchačky. Ještě tak před dětmi se drží zkrátka. Někam s ním jít je hodně nepříjemné a koledujeme si o pořádnou ostudu. Strháváme na sebe nepříjemnou pozornost, neznámí lidé kroutí hlavou, pokukují po nás a my častokrát předstíráme, že toho člověka neznáme.

Nedávno nám přinesl článek z internetu, kde se jakýsi Američan rozepisuje o používání vulgarismů. Zkráceně řečeno, podle jeho mínění každý, kdo hovoří vulgárně, projevuje schopnost rozšiřovat

si slovní zásobu, a tento jev považuje za důkaz vysokého IQ. Jiří si článek několikrát vytiskl a rozdává všem, kteří jeho slovní zásobu kritizují. Ale, došla mu slova, když měl reagovat na naši poznámku: podle myšlenky jakéhosi Američana by lidmi s nejlepší slovní zásobou museli být čeští pubertáči. Přesvědčit se může každý, kdo cestuje kterýmkoliv prostředkem městské hromadné dopravy.

Kdo šetří, nemá někdy za tři

Věkově patřím ke starším lidem. Takže už mám za sebou mnoho let v pracovním procesu, zaopatřené děti, zařízený byt, druhou domácnost na chalupě, auto, psa, a abych nezapomněla - i manžela (berte prosím s nadsázkou, je to dobrý chlap, podobným vtípkům rozumí).

Nepatřím k bohatým lidem, a nikdy jsem k nim nepatřila. Jsem vychovaná ke skromnosti, nerozhazovačnosti, šetření. Ale protože už nemusím obrazně řečeno obracet každou korunu a rozhodovat, co koupím, dopřávám si kvalitní kosmetiku. A ta něco stojí. Přípravky mé oblíbené značky se nekoupí v drogerii, prodávají se prostřednictvím kosmetických poradců a jsou opravdu dost drahé.

Nicméně výchova založená na úsporách stále vystrkuje růžky. Takže šetřím s obsahem každého kelímku, ať se jedná o krém denní, noční, podkladový, fixační. A také šetřím pudrem. Oblíbila jsem si sypký pudr, nanáším ve velmi slabé vrstvě.

Nedávno jsem šla na jakousi společenskou akci. A protože bych nestihla z práce dojet domů a zpět, vzala jsem si s sebou šaty a pudr. Krabičku i štětec jsem vložila do igelitového sáčku, co kdyby

víčko povolilo. Nechtěla jsem pudrem plýtvat a mít zapudrovaný vnitřek kabelky. Večer jsem se v kanceláři převlékla, přešla k zrcadlu s tím, že si obličej přepudruji. Odšroubovala jsem víčko, a jak jsem kelímek naklonila, polovina obsahu se vysypala částečně do umyvadla, částečně začala poletovat kolem mě. A aby toho nebylo málo, vyjekla jsem a vzduch z mého nosu rozfoukal částečky pudru všude kolem. Hlavně na mé černé šaty. Ty jsem musela vlhkým hadříkem přetrít, abych je alespoň trochu vrátila do původní podoby.

Kelímek s pudrem jsem prohlížela a přemýšlela, jak se mi mohla stát taková nehoda?! A ejhle, zapomněla jsem, že je tam takový porychtung, česky udělátko. Jde o destičku s dírkami, kterou je nutné zacvaknout, aby se pudr otvory nesypal. Pootočením destičky se dírký otevřou, ze strany se do kelímku klepne a pudr se otvory dostane na destičku. Štětcem se po ní přejede a člověk se může zušlechtit. Takže, na chuti přepudrovat si nos jsem prodělala. Zase jsem se poučila, že šetřit se má s rozumem. V tomto případě nejen s rozumem, ale s rozmyslem.

Ranní procházka se psem

Každé ráno, pokud nejsme na chalupě, chodím venčit psa. Letos mu bylo 12 let, což je vlastně psí důchodce. Pes je fixovaný na pánička, ale ráno před pátou škrábe na dveře moje ložnice a dožaduje se vstupu. Ví, že mám u něj službu. Ať je léto, nebo podzim, prší, mrzne, vanou vichry, musím si promnout oči, opláchnout si obličej, obléci se, vzít obojek s vodítkem, mobil (co kdybych potřebovala pomoc), peníze na noviny a vyrazit. Pes vrtí ocáskem (prutem, jak jsem byla poučena), kňučí, poskakuje a poslouchá, kdy v našem poschodí zastaví výtah. Radostně vběhne do kabiny, já mu připnu obojek, zmáčku tlačítko a v duchu psíka prosím, aby neštěkal. Komu by se v pět ráno líbilo, kdyby mu za zdí štěkal něčí chlupatý miláček!

Ke dveřím vedoucím ven se hrne nadšeně, vyběhne, najde si vhodné místo a ihned si ho označuje. Než přejdeme třicet metrů k chodníku u silnice, vypadá to jako psí spřežení: pes táhne, já za ním vlaju a poňoukám ho „Fuj, buď zticha!“ Ráno to nějak vydrží. Jakmile se postaví na trávník, ztichne a začne každoranní čmuchání a očuchávání. Projdeme naši asi půlkilometrovou trasu, zastavujeme se obrazně řečeno u každého stébla

trávy, až dojdeme ke stánku s novinami a časopisy. Prodavačka si nás pamatuje, takže se stačíme pozdravit, občas jí popřeji pěkný den, zaplatím noviny a vracíme se. Pravidelně na zpáteční cestě psík udělá hromádku. Uklízím po něm - různě po kapsách nosím igelitové sáčky na hovínka. V té době je pes již klidný a doslova mě naviguje po trase, která vede domů. Z výtahu se nedočkavě žene do bytu, běží hlava nehlava, nezajímá se o nic jiného, nežli o misku plnou psích dobrůtek. Pak dostane dva kousky sýra a jde si lehnout k páníčkově posteli na tradiční škrábání a hlazení. Takže v příštím životě chci být naším psem.

Dej přednost v...

V dopravním provozu se řídíme stanovenými pravidly, například značkou Dej přednost v jízdě. A v běžném životě?

Praktický lékař mě poslal na rentgen. Přišla jsem o půl hodiny dříve, protože jsem si ordinální hodiny předem nezjistila. Čekárna byla zamčená, tak jsem se procházela po chodbě, prohlížela obrázky, četla cedule, jejichž informace jsem okamžitě zapomněla. Po deseti minutách bezcílného bloumání jsem zaregistrovala četnější pohyb výtahu. Pacienti hledali ordinaci chirurgů, která se nacházela proti rentgenu a hlavně, měla otevřenou čekárnu. Z výtahu vystoupil muž středních let a mladá žena, na první pohled si vzájemně cizí. Muž se rozhlédl, žena šla dva kroky za ním. Muž otevřel dveře čekárny a vešel, aniž by se na ženu ohlédl. Za chvíli výtah opustila matka se synem, odhadem sedmnáctiletým. Chirurga nehledali, věděli, kam mají vstoupit. Syn první, matka za ním. No, to je ale divný svět, podotkla jsem pro sebe. A dívala se na skupinu tří osob, z nichž mladík mezi dvaceti a třiceti lety doprovázel partnerku. Měla ruku v sádře. Mladík otevřel dveře

čekárny a vstoupil, aniž by ženě dveře podržel. No, teda! Zkoprněla jsem.

Z výtahu vyšel postarší pár, oba šedovlasí, pán s rukou zavěšenou na pásce. Otevřel dveře čekárny, podržel je, počkal, až žena vstoupí a následoval ji. Jen se dveře zavřely, z výtahu doslova vyskočil asi desetiletý kluk, maminka v závěsu. Kluk si to namířil ke dveřím, matka je otevřela a klukovi dala přednost.

Kdybych byla statistik, asi bych neuspěla se svými daty. Jeden „vzorek“ z různých věkových skupin nestačí. Přesto můj neplánovaný průzkum možná o něčem vypovídá. Někde se stala chyba. Jak to, že příslušníci mladší věkové kategorie neznají základní pravidla slušnosti? Neznají, nevědí, nebo se stydí projevit úctu? Nestačila jsem domyslet, protože dveře čekárny rentgenu se otevřely.

Pokračovala jsem do práce a potvrzovala jsem si poznatky ze svého ranního pozorování. Do autobusu se lidi, podstatně mladší než já, doslova cpali. Po nákupu jsem chtěla vyjít z prodejny, ale mladá matka s kočárkem prostor dveří doslova zatarasila a ještě se nevlídně ohlížela, jak to, že jí nikdo dveře nepodrží?! Tři mladíci, hovořící

anglicky, se hrnuli za ní. Měla jsem na vybranou: buď počkat, až se nával přesune do útrob obchodu, nebo je upozornit, že se přednost dává při východu z budovy, nebo stylem - na hrubý pytel hrubá záplata - se hlava nehlava ze dveří prodrat. „A“ je správně. Ano, počkala jsem, až vítězoslavně všichni vplují dovnitř a já vyšla. Určitě jsem nepřispěla k výchově dnešní mladé generace. Určitě jsem měla zakročít. Ale, co kdyby někdo reagoval agresivně? I to by bylo možné. Inu, je to divný svět. Není v módě pravidla dodržovat.

Proč nerada nakupuji

Nepamatuji se, kdy se ve mně zrodila nechuť chodit nakupovat. Této činnosti se však nemohu vyhnout, tak alespoň volím varianty, kdy předpokládám klid. Jenže v předvánočním čase hledat klid v obchodech je stejné, jako hledat kostku másla na poledním slunci na Sahaře.

Nedostatečné zásoby na pečení cukroví mě vyhnaly mezi regály supermarketu. A začalo to už na parkovišti. V budce s vozíky jsem zjistila, že nemám ani žeton, ani vhodnou minci. Koruna mi nepomohla. Kolemjdoucí, či spíše kolem spěchající, měli ve tváři vepsané starosti, a po prvním pokusu, kdy se na mě korpulentní dáma ve středních letech podívala jako na vraha, jsem klusala do trafiky, koupila si sirky a vrátila se pro vozík. Jenže, jako na potvoru, na mě vyšel ten se šmajdavými a vrzajícími kolečky, takže jsem madlo nemohla pustit z ruky, abych někomu nepřejela nohu.

Mezi regály zatím nebloumalo moc lidí, bylo brzy po ránu. Můj nákupní seznam čítal tolik položek, aby se vešly do jedné nákupní tašky. Takže proti ostatním nic moc. Přesto se mi podařilo rybízový džem vložit do cizího košíku a za rohem, když jsem si uvědomila, že vezu nějak moc těžký

náklad, jsem se vrátila ke svému. Majitel mnou odvezeného koše stále hledal to správné zboží a záměnu ani nezaregistroval.

Opodál se hádaly dvě dvojice, a to dost hlasitě. Každá se přela o jiný výrobek, každý z dvojice chtěl, aby bylo po jeho a já jen spokojeně konstatovala, že jsem udělala dobře zanechajíc manžela v pohodlí bytu. V sektoru ovoce a zeleniny jsem do igelitového sáčku vložila několik jablek a než jsem stačila dojít k váze, sáček se protrhl a já lovila kutálející se jablka po zemi. Pro další pokus jsem raději použila dva sáčky najednou.

Obchod se postupně zaplňoval akčními i lhostejnými nakupujícími. Já, s naskládaným zbožím, jsem jela ke kase. U vedlejší, určené pro pět položek, se formovala fronta lidí s vozíky vysoko naloženými různými potravinami. Pozorovala jsem pokladní, jak bude reagovat. Všechny posílala pryč a trpělivě vysvětlovala, že toto je kasa jen pro pět položek. Lidi nadávali, neprávem, padala ostrá slova, a ke cti pokladní, nedala se. Fandila jsem jí. Proč ne? U vedlejších kas totiž zatím nebylo narváno.

Než jsem přišla na řadu, u „mé“ pokladny se rozbil terminál na karty. No, ještě že s sebou nosím

nějakou hotovost, jinak bych musela nechat nákup nákupem a v bankomatu si vyzvednout peníze. Jako několik lidí za mnou, když zjistili, co je čeká. Čekala jsem i já. Zákaznice přede mnou neměla zvážené a oceněné citrony. Paráda! Aniž by se omluvila, protlačila se mezi námi a vozíky a odešla. Pokladní měla nákup rozmarkovaný, kasu nemohla uzavřít, a všichni jsme čekali. Paní se vrátila, opět se nikomu neomluvila; kdyby alespoň pohodila hlavou! Ne, ignorovala všechny a já čekala, že nám všem ještě vynadá. Konečně, zaplatila jsem. Než jsem stačila složit zboží do tašky, pokladní markovala pánovi nějaký tvrdý alkohol. „690 korun,“ řekla. Pán s pohledem na láhev s podivným názvem whisky, se zeptal: „Jak to vyslovujete?“ Odpověď pokladní bylo světlo na konci mého nakupovacího tunelu. S velmi důraznou artikulací odpověděla: „Šestsetdevadesát korun.“

Ani humorná příhoda mě neodradí od nechuti nakupovat. Naštěstí mám manžela, kterému tato aktivita příliš nevadí. Nevyhledává ji, ale také nemručí, když musí. Má to však jeden háček. Velmi často se stane, že z pěti položek na nakupovacím papíru tři nepřinese, taška se však prohýbá tíhou pod věcmi, které nejen nepotřebujeme, ale máme již

dávno doma uskladněné. Koupil je, protože to bylo na slevě!

Kudy chodí módní policajtky?

Otevřete internet, vybafne na vás módní policie. Pustíte televizi, občas se hodnotí outfity (proč to nemůže být například sezónní oblečení, to netuším), otevřete časopis pro ženské, hledíte na vyzáblá těla pokrytá leccíms. Na to se ještě dá koukat.

Ale to, co občas potkáte v ulicích různých měst, je nepochopitelné a pro mnohé oko (konzumující vizuální vjemy) nestravitelné. Že po městě chodí mladí, staří v teplákových soupravách, se stalo běžným jevem. Že se ze sportovních bund, vyrobených pro lyžařské svahy, běžecké stopy, horské túry, cyklovýlety a další, stala běžná, skutečně běžná a zřejmě neopominutelná část oblečení, je prý typické pro nás Čechy. To jsem nedávno četla v jakémsi časopise, kde se autor nad tímto prapodivným jevem velmi podivoval. Od té doby jsem si začala více všímat svých spoluobčanů. A v článku se pravila pravda! Rodiče vlečou děti do školky ve sportovních kombinézách - to bych asi pochopila, vždyť s nimi učitelky hodně chodí, nebo by měly chodit, ven. Školáci, studenti, úředníci, kteří svoji profesi nemají napsanou na čele, všichni ve sportovním. Pokud by se adekvátně pohybu

věnovali, nemohli bychom v otylosti mládeže dohánět takové velikány, jako USA. Není bez výjimky, že večer potkáte muže v obleku, zřejmě jdoucího za nějakou kulturou, ve sportovní bundě. Jdete na ples, nebo jinou tancovačku, vidíte totéž. Mužů oblečených v klasických kabátech přibývá, ale pomalým tempem. Vidíte slečnu, která doslova fandí sladkostí.

S vysokou nadváhou, kterou dokazuje její jedno stehno, jež je objemnější než vaše dvě nohy dohromady, si vezme sukni pod zadek a tričko pod prsa, v létě tílko, ze kterého lezou ramínka zaprané barevně neladící podprsenky. Otočíte se a pro sebe prohodíte: ta holka doma nemá zrcadlo?

Ale, to, co jsem dnes viděla v městské hromadné dopravě, mě odrovnalo. Nastoupila skupina děvčat, každá různě oblečená. Ta, za kterou se otočili všichni přítomní bez ohledu na věk, oblékla tmavomodré plátěné tenisky, ručně pletené strakaté ponožky, černé vlněné legíny, bílou šifónovou nabíranou sukni nad kolena (střih jako labuť ze známého baletu), růžovou péřovou prošivanou bundu do pasu, pod ní koukal khaki svetr do poloviny steh, pestrobarevná šála otočená kolem

krku a šedivý kulich se sobem a bambulí už jen podtrhly trhlý model.

A abych nezapomněla, slečna na zádech nesla batoh se sovičkami. No, řekla jsem si, máš zastaralý pohled na dnešní módu, dnes si každý může nosit, kde si co vyhrabe, tak mlč, nekritizuj a vzpomeň si na své mládí. No, nekritizuji, konstatuji. Mám právo na vlastní názor. Neuvádím město, dopravní prostředek ani jeho číslo, kdyby se náhodou v mém popisu někdo poznal. A vzpomínám na svá mladá léta. Tehdy se nosily minisukně. Možná bych měla říci, že to byly minimalistické minisukně. Já nosila tak krátké (byla jsem velmi štíhlá, takže jsem si je mohla dovolit), že když mi upadl lístek na autobus, musela jsem jít do dřepu, abych kolemjdoucí nepřivedla do rozpaků při pohledu na mé spodní prádlo. Nosila jsem vlněnou kšiltovku, dlouhou pletenou šálu, úzké kalhoty s pletenými návleky. Ale tepláky jen na hřiště nebo do tělocvičny.

Nekritizuji, nezávidím dnešní mládeži, jenom ji lituji, že asi nemá nikoho, kdo by jí pověděl něco o vkusném oblékání. Škoda, protože máme hodně hezkých děvčat a mladých žen. Jenže se ztrácejí v neforemných kombinacích.

Vnímavé dítě

Hlídala jsem pětiletého synovce Pavlíka. Vydali jsme se na procházku kolem prodejny s hračkami. Prohlíželi jsme si vláčky, autíčka, stavebnice. „Líbí se ti něco?“, zeptala jsem se. „Moc bysem chtěl harmoniku,“ tiše prohodil. Vstoupili jsme do obchodu, chvíli se rozhlíželi, až jsme našli dětské hudební nástroje. Tahací harmonika ho nezaujala, ihned hmátl po foukací. Té opravdické se podobala jen tvarem, bůhví, jaké zvuky bude vyluzovat, ale co. Věděla jsem, že sestře moc velkou radost neudělám, protože Pavlík bude schopný nahradit celý soubor. Jednou rukou si bude přidržovat harmoniku u pusy, druhou bude tlouci pokličkou o pokličku, nohama bude dupat do podlahy. Inu, hudební talent se někdy musí projevit. Vyndala jsem tisícikorunu, zaplatila, pokladní mi vrátila peníze a my spokojeně vyšli ven.

Musela jsem jít do lékárny. Pavlík se mazlil s krabičkou s harmonikou, ale po očku sledoval moje počínání. Lékárnici jsem uvedla svůj požadavek, počkala na výslednou cenu a zaplatila v hotovosti celou sumu.

Při odchodu se Pavlík na lékárnici obrátil se slovy: „Paní, mojí tetě jste nevrátila peníze. V

hračkářství jí vrátili.“ Vysvětlila jsem mu, že v lékárně jsem měla přesný obnos, který jsem měla zaplatit. Kluk pokrčil ramínky, otočil se ke dveřím a ještě než jsem stačila otevřít, prohodil: „Ale v hračkářství tetě peníze vrátili!“

Nejezte, nepijte

Praktický lékař mě poslal na sono vyšetření břicha. Objednali mě na termín za šest týdnů s poučením, že od půlnoci nemám jíst, pít a ráno přijít s plným močovým měchýřem. Okamžitě jsem se začala „těšit“, jak vydržím od pěti, kdy se probouzím, do osmi, kdy mám být u lékaře, nejít na záchod. Pár dní jsem se tímto problémem zabývala, v mysli, trénovat jsem odmítla.

Den vyšetření začal jako obvykle. V pět mi do postele štouchal pes, abych s ním tradičně šla ven. Ranní činnosti proběhly v běžném sledu. Okolo půl osmé jsem manželovi sdělila, že odcházím a že si ještě odskočím na WC, abych pak nemusela v poliklinice přešlapovat. Jen jsem za sebou zavřela dveře záchodu, ztuhla jsem. Jémíne, to jsem tomu dala! Udělala jsem přesně opak toho, co mi sestra přikázala do telefonu. Manžel po mně hodil nevěřícně oko, zakroutil hlavou a vyprovodil mě slovy - a proč tam tedy vůbec jdeš?

Na příjmu jsem sestře podala doporučení a s provinilým výrazem sdělila, že jsem nejen snídala, ale důkladně se vyprázdnila. „To snad ne!“, upřela sestra na mě zrak. Ano, odpověděla jsem, je to tak.

„To jste neměla,“ zdůraznila sestra. Odvětila jsem, že se už stalo, že jsem zapomněla a že se omlouvám a zda mě tedy může přeobjednat. „Půjdu to říci paní doktorce,“ zněla odpověď. Za chvíli zpoza rohu vyšla osoba ženského pohlaví v bílém plášti, jak jinak v poliklinice, a dlouze se na mě zadívala. Její pohled hovořil: Co je to za ignorantku? To je tak pitomá, že si neumí zapamatovat jednoduchý pokyn? Sestra se vrátila s tím, že mě musí přeobjednat. Na žádanku mi přicvakla lísteček s pokyny: od půlnoci, nejíst, nepít, nežvýkat, necucat bonbóny, nebrat léky, nemočit. A vysvětlila: „Paní doktorka by tam teď nic neviděla.“ Přikývla jsem a pomyslela si, že to není pravda. Viděla by dvě pilulky, džus, dva krajíčky slunečnicového chleba s máslem a sýrem, půl litru bílé kávy.

Od svého nepovedeného ranního vyšetření jsem pokračovala ke svému praktickému lékaři. Na výsledek sono břicha čekal. Ale protože to je muž stojící pevnýma nohama na zemi, a protože občas použije i nadsázku, mírnou ironii, a to tak, aby pacienta nerozhodil a neublížil mu, moji situaci pochopil s úsměvem na rtech. „Já ten výsledek potřebuji, tak si příště do telefonu na večer před vyšetřením dejte upozornění. Já to dělám taky,

protože bych jinak všude chodil pozdě, nebo něco zapomněl.“

Třínohý pes

Jako správní majitelé krásného loveckého psa chodíme pravidelně ke zvěrolékaři na očkování. A náš pes pozná, že nejde na procházku, ale k tomu zlému a ošklivému pánovi, co ho bude prohlížet na stole vysoko nad podlahou a ještě ke všemu ho do stehýnka bude píchat.

Už když přicházíme k plotu u budovy ordinace, pes stáhne ocas mezi nohy a vzpírá se. Jak se přibližujeme, začíná kňučet, chodí u nohy a do čekárny ho musíme dostrkat. Obvykle ho zajímá všechno, co se kolem šustne. Stačí, když někde poletuje kus černého igelitu, a už je ve střehu. Cestou ke zvěrolékaři ho nezaujme nic. A uvnitř ho také nic nerozhází. Leží a apaticky sleduje dveře do ordinace.

Dneska v čekárně seděl otec se synem, odhadem tak pětiletým. Kluk držel ruku na přepravce, ve které se krčila strakatá kočka. Rozmlouval s otcem, ptal se, zda injekce bude kočičku bolet, jestli potom bude moci jíst a běhat. Řekli bychom, že rozumbradoval na všechny strany. Díval se na našeho apatického miláčka, ale soustředil se na třínohého psa, který s páníčkem přišel před nimi.

Jakmile lékař otevřel dveře a majitel třínohého psa vstal a chystal se vstoupit do ordinace, malý rozumbrada začal vyzvídat, jak to, že psík má o jednu nohu méně. Lékař začal trpělivě vysvětlovat, že se mohlo stát cokoliv a že tento psík měl nehodu, že se připeletl nějakému cyklistovi pod kolo a odnesla to psí noha. „No jo,“ zhodnotil situaci kluk a dodal: „Má tři nohy, ale venku běhal, jako kdyby měl všechny čtyři.“

Ochotní lidé ještě nevymřeli

Nevím, jak kde, ale na naši poštu všichni nadávají. A to na dlouhé čekací doby pro odbavení. Není výjimkou, že počet otevřených přepážek se snižuje se zvyšujícím se počtem zákazníků.

Musela jsem si vyzvednout doporučený dopis. Po příchodu na poštu, po letmém pohledu na zákazníky, mi bylo jasné, že mě čeká minimálně dvacet minut. Vytiskla jsem si pořadové číslo, zkontrolovala s tabulí a řekla si, že jsem se v odhadu strefila. Měla jsem číslo 60. Na ukazateli se objevovala čísla ze tří číselných řad. Četla jsem: 3 – to se mě netýká. Pak 45 – ha, na to si musím počkat a řadu s čísly od 203 jsem odsoudila ihned. Lístek s číslem jsem vložila k oznámení o vyzvednutí zásilky, vzala si knihu a začala číst. Po 40 minutách se konečně objevilo moje číslo. Ale, co to? Se mnou k přepážce kráčí pán ve středních letech. A oba předkládáme stejné číslo! Ta pošta, neumí si ani zajistit pořádný software, přístroj vydává čísla, jak se mu zachce, pomyslela jsem si. Z omylu mě vyvedla pracovnice u přepážky: „Paní, vy jste byla dávno na řadě, máte číslo 9, nikoliv 60.“ Podívala jsem se na lístek v ruce a viděla 60. Obrátila jsem ho o 180 stupňů a přečetla 09. Zadívala jsem se na

písmenka a uvědomila si svoji chybu. Když jsem si lístek odebrala, měla jsem na očích brýle na dálku. Zaměřila jsem se na číslice, text jsem ignorovala, lístek zastrčila k oznámení a v mysli neprávem osočila poštu z nedbalosti. Naštěstí jsme se u přepážky všichni tři zasmáli, mě opustily rozpaky a stud, omluvila jsem se, pán nabídl, abych si dopis vyzvedla a počkal na odbavení. Chápajícího pána i trpělivou paní u přepážky jsem zařadila mezi lidi ochotné, kteří stále ještě nevymřeli.